

Pracují mezi námi
Rozhovor s Pavlínou
Nejedlíkovou, pověřenou
vedením kanceláře
starosty

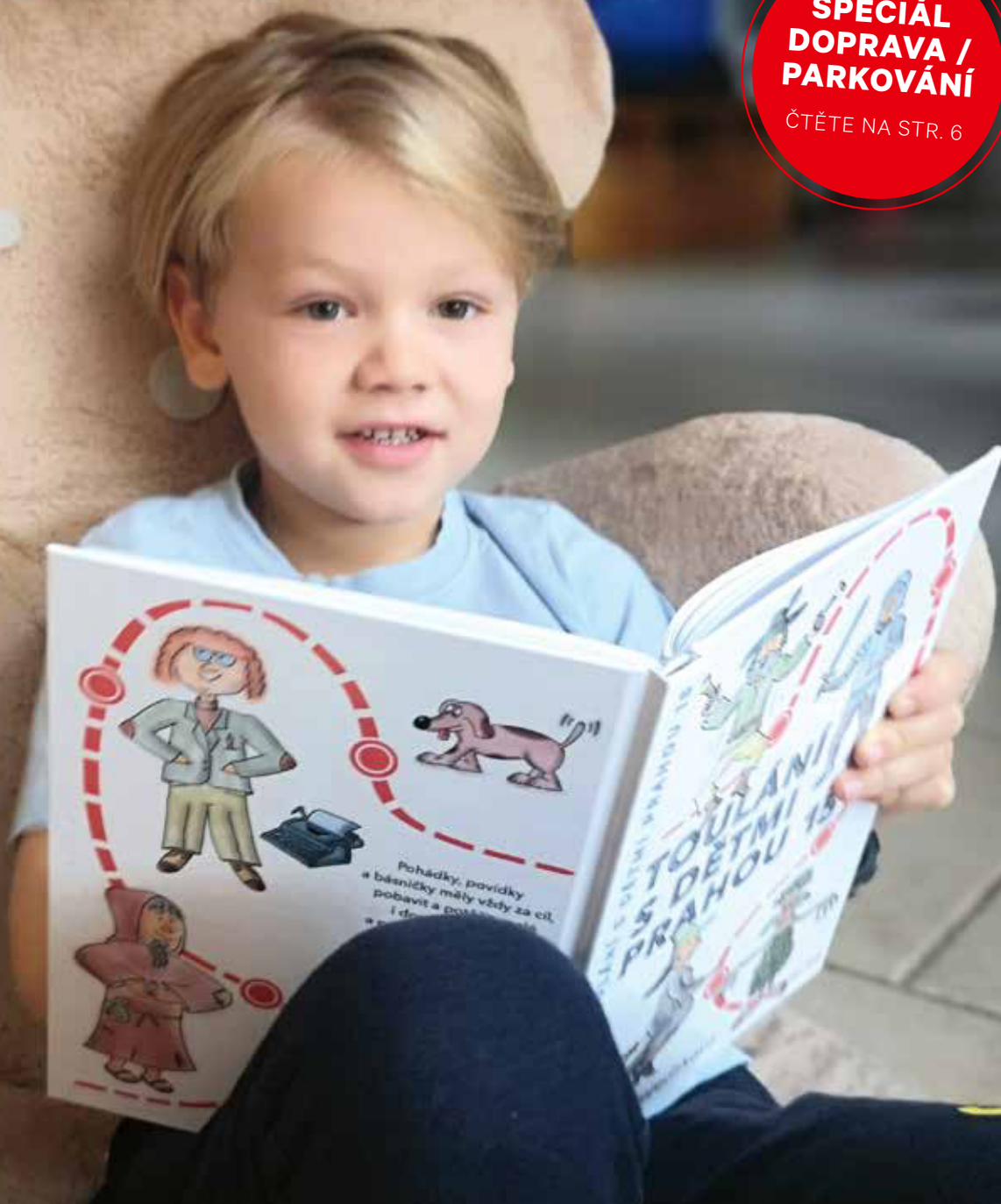
Lenka Hyblerová
Oulehlová
Rozhovor s bývalou
olympijskou závodnicí

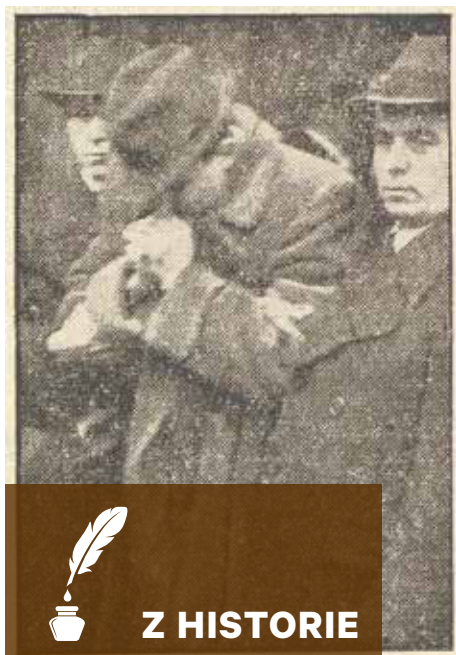
ČTĚME DĚTEM

PŘI PODZIMNÍCH VEČERECH MŮŽE
DĚLAT RADOST SPOLEČNÉ ČTENÍ

**SPECIÁL
DOPRAVA /
PARKOVÁNÍ**

ČTĚTE NA STR. 6

Spoutaného vraha přivázejí k rekonstrukci činu do Hostivaře

HŘÍŠNÍ LIDÉ HOSTIVAŘSKÉ HISTORIE II.

V minulém díle našeho seriálu jsme otevřeli černou kroniku hostivařské minulosti a připomněli jeden z případů slavného policejního rady Vacátka, který se ve skutečném životě jmenoval Josef Vaňásek. Dnes otevřeme jeho poslední velký případ, shodou náhod opět hostivařský, kdy vraha ještě stihl se svým týmem odhalit, soudního procesu se však již nedožil...

Je teplý letní večer a po většinu času milá a veselá Anna Horáková není ve svých dvaadvaceti letech vůbec šťastná. Důvodem není mírná forma tuberkulózy, která ji trápí, to spíš v domácím štěstí se jí nedaří. Usedá ke stolu a píše dopis sestře, ve kterém ulevuje svému srdci. Anna pochází z Košíř, nyní bydlí v hostivařské Fügnerově ulici v prvním patře jednoho z nízkých domků. Byt zařídil její o tři roky starší muž, strojní inženýr Josef K. Horák. Je to osmnáct měsíců, co se seznámili v jedné kavárně při tanci, kam je pozval společný přítel. Josef se do ní okamžitě zamiloval... A tak jsou již rok a pár dnů svoji.

Samozřejmě že se do Pepíka také zamilovala, jednou jí celou noc vyprávěl ztřeštěné pohádky, to byla přece krásná noc! Zpočátku si vůbec skvěle rozuměli. Ale už to nějak není takové... Ano, ona si umí užívat mladého života, ráda se vystrojí, ráda si jde zatancovat, baví ji provokovat, občas tančí i s dívkami, ráda se nechá obletovat. A proč by ne? Vždyť je mladá, na usedlý život bude mít času dost. Jenže ten její Josef je usedlý nějak moc. Občas ho musí

trochu zvednout ze židle, trochu v něm probudit ten život. A tak ho občas provokuje. Která by to na jejím místě nedělala?

Divoké manželství

Je to s nimi nahoru a dolů, někdy i zábava. Jako tehdy, když spolu vyrazili do Budapešti a Bukurešti. Vybrali jeho úspory a užívali si život plnými doušky, to ještě nebyli svoji, z legrace tehdy říkali, že všechno utratí a pak provedou nějakou bláznivou romantickou sebevraždu. Jistě, že to nemysleli vážně. To byly hezké dny, Pepa ji vydával za svou manželku. Když na něj ulehla, že jestli si na to chce jen hrát, to ať ji radši nechá, navrhl, že si ji vezme. Hned! Jenomže neměli s sebou potřebné dokumenty, tak je v cizině neodдали a museli to odložit až domů. A potom se ta dovolená pokazila... Ano, ano, mohla za to tehdy ona, to je pravda, uznává to. Netrápily ji jen plíce, měla mu o svých problémech říct, nenakazila by ho. Zkrátka to podcenila, ale kapavka už není tak zlá nemoc, jakou bývala. Když se vrátili do Prahy, zašli za doktorem a všechno se dalo do pořádku.

Původně spolu bydleli v Hlubočepích, potom se přestěhovali do Hostivaře, kde měl Josef práci v továrně u Kameníčka. Jen kdyby pořádkem nejezdil na ty služební cesty. Určitě tam potkával jiné slečny. A bůh ví, jestli je věrný. Anna si jistě být nemůže, tak chce mít také zadní vrátka. Však ona pořád může mít, kteréhokoliv muže bude chtít, sestra ví, třeba toho pana doktora, který se jí dvorí, ukazovala jí tu fotografii, kde se vedou za ruce. Josef by pukl vzteky, kdyby ji viděl.

Puknout vzteky to on zase umí, to ano. Jako před jejich svatbou, kdy ji ztloukl tak, že do kostela nemohla a museli veselu o týden odložit, než se vzali ve zlíchovském kostelíčku v červenci 1936. Pěkně potichu, ani jedni rodiče jim to neschvalovali, Josef se se svými kvůli Anně dokonce úplně rozkmotřil. To ten Josefův otec, kapitán, voják ve výslužbě, ten dělá zle. Že prý Anna není dost dobrá. A že není dost pořádná! Tcháň by měl vidět, jak mají teď v hostivařském bytě naklizenou. Zrovna tuhle byla u Horáků sousedka a jak chválila...

Zkrátka je to jejich manželství občas trochu divoké. Však se taky už jednou málem rozvedli. On chtěl! Ale Anna zašla za právníkem, který Josefovi domluvil. To by se sestra divila, jak se Pepa ještě rád vrátil. Jak za ní přilezl. Kdepak, ona totiž dobře ví jak na něj. A že jí občas nafackuje? Nu co... Anna není zrovna bezbranné koťátko a taky umí Josefovi pěkně zavařit. On má možná svaly, ona má rozum. Ať je Josef, jaký je, peníze vydělá a domu je přinese. A ona už nechce znovu chodit vytírat podlahy do barrandovských ateliérů.

Jenomže, píše teď sestře... Já už to nemohu déle snášet, nejraději bych se na tom světě neviděla...

O pár dnů později, v neděli 8. srpna roku 1937, Anna Horáková zmizí. Její muž v pondělí přijde

na policejní strážnici v Hostivaři nahlásit, že měli se ženou včera ráno hádku, že ona rozrušená odešla z domu a dosud se nevrátila. Má o ni strach. Obvodní inspektor Josef Urban vše zapíše a povzbuzuje manžela, že vše dobře dopadne. Co měla na sobě? Tmavě modré šaty a slaměný klobouček? Však my se po ní podíváme.

Zamilovaný podvodník

Pražský rodák Josef Kamil Horák se původně jmenoval Josef Procházka, je to mladý muž, který se umí obléknout, nosí brýle s kostěnou obroučkou nebo módní skřípec, je plavovlasý, pohledný, inteligentní. Neměl jednoduché dětství, ví pánbůh, že neměl, prožil ošklivou spálu, jeho otec byl na něj odjakživa přísný, vojenská disciplína byla zavedená i doma. Josef se učil na jedničky, jinak ani nesměl. Ale svůj život rád neměl a studia ho ani trochu nebavila. Umí pracovat, má charisma, talent na mnoho věcí a mimo jiné zjistí, že má talent na něco, co se může hodit – lidé mu věří. Ani je nenapadne, že by nemusela být pravda, co jim říká. A tak udělá podvod. Jen takový podvůdek... nikomu to neublíží. Když složí první státnici a stane se kandidátem strojního inženýrství, studií zanechá, a když potom potřebuje dokumentaci o dalších státnicích, prostě si ji vyrobí, zfalšuje diplom a začne sám sebe označovat za vystudovaného inženýra. Koho zajímá, kolik let seděl ve škole, důležité je, co umí.

A Josefa láká film, začne pracovat pro filmovou společnost Herafilm, kde je zaměstnán jednak jako konstruktér, vymýšlí zlepšovák a sní o vlastním patentu, zároveň je také tiskový referent, píše recenze do novin a připadá si jako důležitý člověk. Od filmu! Vždyť začne pracovat na vlastním (nikdy nedokončeném) snímku Výkřik zoufalství, který dokonce sám režuruje. Rodině se to moc nelíbí, otci vůbec. Ale Josef ho rád nemá, a tak se rozhodne, že se mu jen tak nenápadně pomstí. K filmu přece patří umělecké jméno, to otcovo nosit beztak nechce. A tak se z Josefa Procházky stane Josef Kamil Horák, dokonce si tuto změnu nechá úředně potvrdit. Tehdy jej také kamarád seznámí s Annou Janouškovou, bývalou uvaděčkou z Bio Valdek a nyní uklízečkou na Barrandově. Josef se do ní okamžitě zakouká.

Když uviděl J. Janoušek ostatky své dcery, s pláčem opustil soudní síň

Dostane místo ve Zlíně u Baťových obuvnických závodů, ale toho brzy zanechá. Je to taková... nechce o tom mluvit. Prostě si z jednoho úřadu vypůjčil několik patentů, ne prosím, on je neukradl, on by je vrátil... jenže když se na to přišlo, od Bati jej vyhodili. Co prosím? Ano, pár věcí se vlastně ztratilo i z filmové společnosti Herafilm a údajně je odcizil on. Ale to byly takové drobnosti, prostě o tom nechce mluvit. Každopádně to je všechno minulost, poslední půlrok pracuje v hostivařské firmě Kameníček, bere 1600 měsíčně a nikdo o něm nemůže říct křivého slova.

Tehdy v sobotu 7. srpna nepracoval a šli spolu s Annou do města, koupil jí botičky a blůzku, aby měla radost, ale ona pořád, že chce nové šaty. Nějak se při tom zase pohádali, udělala scénu v restauraci na Vinohradech. Byla to ostuda. Slíbil, že jí ty šaty koupí, ale doma se potom znovu kvůli tomu trochu pohádali. A pak ona, v takových modrých šatech, celá rozčilená utekla z domu a od toho dne, to se stalo v neděli, už ji neviděl.

Annino záhadné zmizení

V pondělí 9. srpna Josef Horák pohřešování ženy nahlásí. V Roztokách u Prahy je následujícího dne z řeky vyloven dámský klobouk, nápadně podobný Anniněmu, a co hůře – nedaleko leží kabelka a v ní její doklady. V kabelce je uložen také lístek se zlověstnými slovy: „Já už to nemohu déle snášet, nejraději bych se na tom světě neviděla.“ Vyšetřovatelé ho ukáží manželovi a příbuzným a všichni shodně potvrdí, že je to rukopis zmizelé ženy, ostatně v kabelce je ještě pero, kterým vzkaz napsala. Nešťastný manžel na místě nabízí tisíc korun tomu, kdo ji najde. Anebo alespoň tělo. Místní převozník s Josefovým tchánem pomáhají řeku prohledávat, zatímco zdrcený muž bezradně chodí po břehu. Ale zbytečně, řeka tělo nešťastné ženy nevydá. Případ je odložen jako sebevražda.

Jen jedna věc tu nějak nesedí. Lidé z Annina okolí se shodují, že mladá dívka byla povahy milé a veselé, až lehkomyšlné, že i těžší životní situace zvládala s nadhledem a z manželských hádek si mnohé nedělala. Sebevražda se v jejím případě zdá nepravděpodobná. Zejména její sestra Růžena nechce nechat policii případ založit. Ovšem pro žalobu z trestného činu či dokonce z vraždy zatím chybí to nejpodstatnější – motiv. A hlavně také tělo zmizelé.

Manžel Josef je pochopitelně chvíli podezřelý, o jejich hádkách se ví, promluví o nich i sousedé, nezamlčuje je ani Josef. Ale když do bytu Horákových přijede vyšetřovat policista ze strašnické stanice, neshledá nic podezřelého a nic nenásvědčuje tomu, že by byl Josef do případu zapleten více než tím, že si se ženou zkrátka příliš nerozuměli. Že občas doma padla facka? Z toho jen těžko udělat motiv vraždy, dokonce by to byl spíš motiv pro Annu než pro Josefa.

Ze ztráty manželky je inženýr tak rozrušen, že týden nepřijde do práce, ale u Kameníčků mu to pochopitelně nikdo nevyčítá. S policií ochotně spolupracuje, pravidelně se chodí informovat a slíbí, že neopustí Prahu. Když potom dostane nabídku na pracovní pozici v Brně v Československé zbrojovce, přijde ji nejprve ohlásit na stanici. Nikdo se mu nedívá, že v Hostivaři nechce zůstat. Když svému tchánovi oznámí, že se z Prahy stěhuje za prací, tchán jen pokyvuje hlavou. Nakonec ale otec zmizelé dívky zavrčí: „Já mám domnění, že to vy jste Anču odpravil.“ Odpověď zete je lakonická: „No však! Celá Hostivař si o tom vypráví, že jsem ji zabil já.“

Případ dychtivě sledoval denní tisk

Krev jakoby smývaná

Policisté pod vedením vyšetřujícího soudce Svatopluka Drtiny nakonec případ neuzavrou. Když Josef Horák na počátku listopadu odjede do Brna, navštíví detektivové Václav Jekl a František Svoboda znovu opuštěný byt manželů ve Fügnerově ulici a tentokrát zde vykonají velmi pečlivou prohlídku. Je 24. listopadu 1937, čtyři měsíce po dívčině zmizení, a oni naleznou několik podivných maličkostí. Okamžitě volají pana inženýra zpět do Prahy a on ochotně přijíždí.

Detektivové nejprve mezi Anninými věcmi objeví modré šaty, v nichž měla podle manželova svědectví z domu odejít. Josef uzná, že se asi zmýlil, ale přísahal by, že odcházela v nich. Jenomže zkušenému oku kriminalistů neuniklo něco podstatnějšího. Skvrny na matracích postele, kde podle nich byla krev „jakoby smývaná“. Detailní vyšetřování a expertiza brzy našly stopy krve i na parketách, umyvadle a posteli. Udeří na Josefa Horáka, ten zaváhá, ale neznervózní. Ano, to je možné, souhlasí, žena se nedávno ošklivě pořezala na zápěstí, bude to její krev. A v posteli může být také, Anča měla v posledních dnech své ženské období. A proč jste maloval zeď za postelí? Ani tentokrát Horák neváhá – inu vymaloval, ano, protože byt opouští a zeď nedávno poničil při opravě elektrických kabelů, chtěl to trochu zamaskovat, ale není

malíř, však páni policisté sami vidí, že se mu to příliš nepovedlo. Na vše má odpověď. Ale přece... jako by už nebyl tak sebejistý jako dřív.

Poslední trumf mají policisté v rukávu, nechali si udělat odborný rozbor nalezených neshořelých zbytků z kamen. Našli tam totiž něco, co vypadalo jako zbytek kosti. Sami zatím nevědí, zda je to stopa, protože přece nejde spálit člověka v domácích kamnech. Navíc za jediný den.

Důkaz z kamen

Vyšetřovatelé pod vedením policejního rady Josefa Vaňáska (ano, náš starý známý rada „Vacátko“) už ale muže nechtějí pustit zpátky do Brna. Oni si jej proklepli důkladněji a zdá se, že jim neřikal vždy pravdu. Kupříkladu se zdá, že vůbec není inženýr, že si svůj titul vymyslel. Vezmou jej na stanici a 27. listopadu ho podrobí znovu dlouhému a vyčerpávajícímu výslechu. A pak, snad vaří z vody, snad z podezření, vytáhnou trumf, který před Josefa Horáka položí. Ohořelý zlomek kosti.

„Tak to ukončeme, pane inženýre, my už totiž víme, že jste svou ženu zabil sám a máme na to důkaz.“

Inženýr Horák kouká na úlomek kosti a chvíli mlčí. Pak si vezme několik minut na rozmyšlenou. Nervy všech se napnou k prasknutí.

Po chvíli Josef klidným hlasem říká: „Ano, objednal jsem vraždu své ženy, protože mi byla nevěrná, ale nejsem jejím vrahem...“

Hostivařská záhada se začíná objasňovat. Josef Horák kriminalistům váhavě rozkrývá svůj příběh. O tom, jak byl sám, jak jej žena podváděla (později bude v jeho osobních věcech nalezena jeho korespondence s několika jinými ženami), jak s ním vlastní rodiče jen a jen kvůli ní přestali komunikovat. Jaké peklo bylo jejich soužití. Jak jej trápila. A tak si v zoufalství najal vraha, nějakého muže v automatu Koruna na Václavském náměstí. Jak se jmenoval? Není si jistý, snad Fleischer, byl to Němec, komunista jako Horák, a tak si porozuměli. Hovořili spolu německy. Přišel k nim domů vše vyřešit, ale Horák se prý nedokázal dívat, jak ji vraždí, a chtěl odejít, na což mu vrah sdělil, že je „bačkora“. „Říkal jste, že jste mluvil s vrahem německy?“ optal se policejní rada. „Ano.“ „A jak se německy řekne, že jste bačkora?“ zajímal se Vaňásek. Horák se nadechl a... mlčel. „Nikoho jste nenajal. Zabil jste ženu sám. A spálil v kamnech.“ Horák chvíli mlčí, potom přikývne. „Ano, zabil jsem svou ženu a spálil jsem ji v kamnech.“

Rozvod, anebo titul?

29. listopadu 1937 je vrah převezen do vazby krajského soudu trestního v Praze. Zpráva se

okamžitě rozletí do všech novin, které budou kauzu následující týdně dychtivě sledovat. „Horák přiznal zavraždění své ženy,“ křičí kameloti Národních listů. „Vrah líčí svůj příšerný čin! Vyšetřování bestiální vraždy v Hostivaři! Strašlivá zpověď inženýra Horáka,“ vyvolávají palcové titulky. A hned se přidávají další: „Její mrtvolu spálil v kamnech,“ hlásí Lidové noviny; „Hrozný zločin mladého inženýra,“ přidává Polední list. „Deník zavražděné v rukou policie!“

3. prosince se za sychravého mlhavého počasí Josef Horák naposledy vrací do Hostivaře. V poutech, s páskou vyšetřovaného zločince na ruce a s policejním doprovodem je převezen na místo činu, kde popisuje, co se oné děsivé sobotní noci a celého nedělního dne dělo. Protože případ sledují všechny noviny, je ve Fügnerově ulici plno místních zvědavců i novinářů. Šíří se všelijaké zvěsti – Horáka se ve vězení pokusili otrávit, ve skutečnosti je to průmyslový špión, ostatky své ženy nespálil, ale někde zakopal...

Ve zlíchovském kostelíčku, kde měli Horákoví před rokem svatbu, se nyní slouží zádušní mše za mrtvou dívku, jejíž hrob zůstane prázdný.

Josef Horák nikdy věrohodně nezdůvodní, proč svou ženu zavraždil. Mluví často o její nevěře, ale žádný důkaz o cizoložství nemá a žádný muž se policii v tomto směru nepřihlásí. Možná jej prostě jen provokovala řečmi. Z faktů je však zřejmá jedna věc. Když se Josef chtěl s Annou nechat rozvést, ona mu přes svého právníka (a do svého deníku si to poznamenala také) dala jasné ultimátum: Pokud ona svolí s rozvodem, ať on se připraví na to, že už nebude déle inženýrem. Anna totiž ví o jeho drobných podvodech, o tom, že ve skutečnosti inženýrem není, a ví také o jeho krádežích u Herafilmu a na patentním úřadě. Dokonce ví, o co se pokouší v té své domácí dílničce – vyrábět falešné peníze. A to by policii jistě velmi zajímalo. Anna v naivitě svých dvaadvaceti let manžela zkrátka vydírala, protože si vůbec nepřipouštěla, že by byl schopen se bránit. Pravděpodobně si to dlouho nepřipouštěl ani on sám.

Anna skutečně rozepsala dopis své sestře, který ovšem neodeslala a založila do šuplíku, kde ho Josef našel a zaujala jej v něm věta: „Mám již všeho dost, raději bych se na světě neviděla...“ Slova byla sice napsaná v jiném kontextu, ale když zbytek dopisu Horák odstříhl, dostávala svůj děsivě sebevražedný podtext. A tak si je schoval.

Ačkoliv falešný inženýr s policií spolupracoval a nebránil se dalším výpovědím, jedna věc policistům nešla do hlavy. Ve dvoupokojovém bytě Horákových stála dvoje jednoduchá kamna, jedna na vytápění pokoje, druhá se sporákem na přípravu jídla. Policisté se informovali v krematoriu, jak složité je spálit tělo dospělého člověka, a byli ujištěni, že je to v takových kamnech takřka nemožné, trvalo by to několik dní a předně by sousedé dozajista cítili nepříjemný

pach spáleného masa. Vyšetřovatelé jsou proto přesvědčeni, že Horák části těla musel zakopat v okolí domu, pravděpodobně v hostivařských lesích, kde také nějakou dobu pátrají, ovšem bezvýsledně. Horák trvá na svém. Svou ženu spálil a jedinými pomocníky mu byly pilka, koks a parafin, který se užívá ke zlepšení hořlavosti.

Kremace podomácku

Co se tedy stalo v noci 7. srpna? Po hádce o nové šaty na Vinohradech se Anna odebrala do nemocnice na vyšetření své plícní nemoci a Josef šel pěšky domů. Tehdy pravděpodobně definitivně domyslel celý plán, který v něm již několik dnů uzrával. Když Anna v noci po desáté hodině přišla domů, nechal ji usnout a poté vzal připravený vražedný nástroj – kladivo. Už nebyl čas váhat a Josef nezaváhal, svou ženu několikrát udeřil přímo do hlavy. Když ještě chroptěla, zacpal jí ústa rukou a smrtelně zraněnou ženu udusil. Odnesl ji do koupelny, zde ji položil na lavici a nechal z krční tepny vykrváčet do klozetu; ve vaně potom tělo pilkou postupně rozfěkal. Oboje kamna v bytě zatím koksem rozpálil a části Annina těla postupně žářem likvidoval. Podle svých slov mu to zabralo celou noc i celý následující den, zhruba osmáct hodin. Spálil i ložní prádlo, na kterém dívku zavraždil. Nedopálené kosti drtil, prý byly žářem tak křehké, že je rozdrolil jen svými vlastními rukama. Poté je i s popelem splachoval do klozetu, který však po čase ucpal.

Když byl hotov, odjel autobusem do Sedlce, odkud došel k Vltavě, kde se zbavil vražedného kladívka a také narařčil indicie, jež měly policii zmást. Snadnost celé děsivé akce jej však začala opájet, Horák nabyl naprosté jistoty a počal riskovat. Šel ženino zmizení nahlásit hned následující den, ještě předtím obešel příbuzné a Annu u nich na oko hledal. S klidem zkušeného vraha zatím stále pracoval na odstraňování důkazů ještě několik dní. Jeho sebevědomí rostlo, ložní prádlo, které nespálil, nechal vyčistit čistírnou a neváhal si do firmy zavolat, aby si pro prádlo sami přijeli. Rovněž krví potřísněnou zeď zprvu jen hadrem umyl a krev rozmazal, teprve po pár dnech ji neuměle přemaloval. A také nechal pročistit ucpaný záchod, přičemž přivolaný instalatér vůbec netušil, že likviduje důkazy chladnokrevné vraždy. Když se Horáka ptal, proč je v odpadu tolik popela, vrah odvětil, že za to může manželka. Snad se v duchu sám tomu děsivému vtipu zasmál.

Tajemná studna

Soudní proces začne 8. března 1938. Policejní rada Josef Vaňásek, jehož tým vyšetřovatelů falešného inženýra ze zločinu usvědčil, se ho bohužel nedomá. Přesně o měsíc dříve podlehně vnitřní sepsi a výsledku svého posledního velkého případu se proto nedomá.

V Praze se několik dní nemluví o ničem jiném, mezi diváky u soudu nechybí dokonce ani známé osobnosti včetně herců a hudebníků, denně zde sedává kupříkladu zpěvák Karel Hašler. Během procesu zažije soudní síň několik emotivních scén, kdy vrahův otec, důstojník Procházka, rázným

hlasem bere vinu na sebe a křičí, že syna svou slabostí sám do propasti viny zahnal. Když obžaloba přinese do síně jako důkaz zbytky Anniných kostí a kousek seškvařeného masa z kamen, její otec to nesnese, začne hlasitě plakat a musí opustit síň.

Předseda soudu
v. r. Hruška

Státní zástupce
dr. Andres

Horákův obhájce
dr. Pösl

Josef Kamil Horák je obviněn ze zločinu vraždy (pro jeho vinu bude všech 12 porotců), padělání peněz (pro 9 hlasů), podvodu z falšování veřejných listin, jimiž se vydával za inženýra (pro všech 12 hlasů) a z přestupku krádeže (pro 7 hlasů poroty). Ve všech bodech obžaloby je shledán vinným, ale oprátky unikne – je odsouzen ke třiceti letům těžkého žaláře, přičemž jeho trest je zostřen čtvrtletním půstem a tmavou komorou v den každého výročí jeho strašného činu. Horák se po přečtení rozsudku zvedne a teatrálně pronese, že přijímá rozhodnutí soudu jako trest z boží vůle.

Hostivař žije děsivou vraždou ještě dlouho. Z Fügnerovy ulice se raději odstěhuje několik lidí. Majitel domu, kde k hrůznému činu došlo, dokonce Horáka ve vězení znovu žaluje, protože jednak musí celý byt nechat zrekonstruovat, ale ani tak do něj pravděpodobně nájemníka nesežene. A potom musí nechat udělat novou studnu, protože se po okolí rozšířila pověst, že nespálené zbytky Anny Horákové vrah naházal právě do studny a nikdo z ní teď nechce vodu.

Zástupce pražského krematoria si vyžádá s Horákem ve vězení schůzku. Z obchodních důvodů nebo snad jen ze zvědavosti. Nedokáže pochopit, jak je možné tělo člověka spálit během jediného dne v obyčejných kamnech. Josef Horák mu však nic jiného než vyšetřovatelům nepoví. Však si to zkuste sám, říká cynicky... Pokud snad opravdu nějakou část těla své ženy hodil do studně či zakopal v hostivařských lesích (a někteří sousedé budou tvrdit, že jej osudné noci viděli odcházet z domu se dvěma kufry), nikdy to nikomu neprozradí.

● Lukáš Berný

Rozsudek zní: 30 let těžkého žaláře!